

GERGELY BORBÁLA

Felszíni temetés

Város legszéle. Túl magasan emelkedett felém, elnyelt a gyilkos por, mozdulataid rám bízott mellékterméke. Ezért jöttem.

Itt a legtöbbet a tetők hullámaiban lapuló moha mesélhetne egy hiszékeny kriminológusnak, mégis úgy mozog minden élőlény, mintha mozgásérzékelő hálóná be a garázssorokat.

Itt a homlokzatok megsüketültek, megvakultak, akár az öregek otthona, egyé forrt, riadt tekintetként merednek a pusztulás előttük terülő földjeire.

Visszhangzik a köhögésem.
Nagyon távol agancsok emelkednek a hangra,
a talaj színébe olvadt növények közül.

Földi hasonmások

Úgy történt, ahogy a fogak sárgulnak.

Akár lakótársunk:
Évekig hordta elfertőződött anyajegyeit.
Egyszerű műtét lett volna leoperálni őket,
szülei fél éve kulcsra zárták érintetlen szobáját, azóta nem jártak itt.

Először a karácsonyi töltött pulykát hagytuk el
– paraziták költöztek a húsdarálóba –,
aztán a nagymosások, húsvéti ablaktisztítás.
Meztelen talpunk már pár lépés után befeketedik,
csak vasalatlan ruhában járunk, elégettük a tisztíthatatlanságig

mocskolódott abroszokat.
Akár talált felvételek,
néhány óvodából ellesett szokás felvillanása
tartja fenn egy valódi rendszer látszatát.

De már nem húzhatjuk el a szekrényeket.
Nem nyúlunk kötelek, vagy láncok után,
nem törjük át mások imádott betonfalait,
mert nem akarjuk túlbuzgó halandók módjára
elszenvedni a vereséget.

Dublőröket küldünk, szabványnak megfelelőket,
de titokban elvetetjük a gyerekünket, mert félünk a sötétben,
agyonütjük a kutyát, ha kiszökik a kertből,
szakértők pontosságával kitapintjuk és
felmetsszük azok ádámcsutkáját,
akik évekkkel ezelőtt láttak minket utoljára.

Ízesülések

A magányosság friss szagára ébred – kúszik utána,
suttog, a zenélő zuhanykabin maximum hangereje sem nyomja el.
A fájdalom eddig megnevezetlen típusát fogalmazza, kibéleli
vele a kora reggeleket – mikor a folyadékokban még agyhalottak
lecsapolt vérét látja. Ez a lakás, akár egy leolvasztásra ítélt szervraktár:
nem lehet róla beszélni, mert az emberi fülnek hallhatatlan
nyelven kiabál segítségért. Alatta trolimegálló, de a
csuklók szisszenéséből csak egy pánikba eső agy
bizonyíthatatlan reflexei szűrődnek fel.

A cipészek boldogságára vágyik, a szabók büszkeségére,
amikor a metszések sorozatát teremtő öltések követik.

Ez a szag a kórházig követ,
nem enged be út közben a pékségbe, nem hagy válaszolni
a köszönésekre, kérdésekre,
a műtő ajtajáig kísér, ott torpan meg,
hogy odabent hiányával teremtsen élvezetet.